La steaua…

Nr. 45
Aprilie 2018

Revistă a Cenaclului literar *Daniel Drăgan* din Şcoala *Buică Ionescu,* Glodeni, Dâmboviţa.

Coordonatori: profesorii **Ioana Savu, Cosmina Radu, Roberta Anghelescu**
profesor învățământ primar **Mihaela Mărculescu**
Fondatori: profesorii **Ştefan Stănciuc, Ovidiu Rizescu, Steliana Soare**. ***Fondată în 1965. Serie nouă***

Criza lalelelor Pag. 9

Cenaclul literar „Daniel Drăgan” - **pag. 3**

Primăvara în cuvinte și imagini – **pag. 3**

Pledoarie pentru dascăli – **pag. 13**

Talente printre pitici – **pag. 15**

Și totuși, mâine este 23 martie… – pag. 22

Glodenisme Umor de la sursă Pag. 36

Curiozități despre școală **Pag. 30**

Comunicarea sportivă Pag. 27

Proiectul județean „Roza Vânturilor”, ediția I, 2018 pag. 25

O săptămână cu totul altfel! – pag. 26

Revista *La steaua…*

Colectivul de redacţie

- ***Profesori coordonatori***: Ioana Savu, Cosmina Radu, Roberta Anghelescu, Mihaela Mărculescu

Tehnoredactare:

- ***Cadre didactice:*** Ioana Savu, Roberta Anghelescu, Mihaela Mărculescu,
- Elevi: Gheorghe Teodora, Anghelescu Ana

ISSN 2069 - 8372

ISSN-L = 2069 – 8372

Sediul revistei:

Şcoala Gimnazială *Buică Ionescu* Glodeni

Str. Centru, nr. 4.

Director, prof. Radu Cosmina Mihaela

Director adjunct, prof. Anghelescu Maria-Roberta

Telefon/Fax: 0245 228317

E-mail:

scoala_buica_ionescu_glodeni@yahoo.com

Site:

www.scoalaglodeni.eu

Vă urăm o primăvară frumoasă, cu soare în suflet și în priviri!

Cenaclul literar „Daniel Drăgan”

Cenaclul literar „Daniel Drăgan” al școlii noastre și-a continuat activitatea și semestrul acesta. Ne bucură faptul că, an de an, elevii noștri se alătură iubitorilor de lectură și încearcă să creioneze în cuvinte portrete, peisaje, întâmplări.

Tema lunii martie a fost, așa cum era și firesc, „Primăvara”, anotimp ce inspiră de atâtea veacuri artiști din mai multe domenii. Cunoscut ca anotimp al renașterii, iată că Primăvara i-a motivat și pe elevii noștri, care au reușit să-i surprindă frumusețea în culori sau exprimări stângace uneori, dar demne de apreciat pentru efortul depus și pentru dorința de a păstra viu actul creației.

Prof. Savu Ioana

A venit primăvara

A sosit primăvara.

Alaiul ei de flori se zărește din depărtare. Iarba verde și crudă a ieșit de sub omătul gros.

Soarele își face apariția pe cerul senin, împărțind tuturor razele călduroase de lumină. Oamenii au ieșit din casă în speranța că omătul a dispărut.

Mielușeii zburdă pe câmpii, jucându-se prin iarba deasă.

Păsările se întorc acasă la cuibul lor din copacii abia înfloriți. Ferestrele se zăresc în depărtare ascunse după razele orbitoare de lumină.

Copacii își îmbracă haina roz pentru a vesti venirea primăverii.

Peticele de omăt se topesc ușor, ușor pentru a lăsa iarba să iasă la suprafață.

Grădinile cu flori împrăștie un miros îmbietor de vară.

Gîrlă Laura, clasa a VI-a A

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Primăvara, anotimpul voioșiei

Este 1 Martie, prima zi de primăvară. Animalele și oamenii simt deja cum adie vântul călduț.

Mingea de aur luminează și încălzește natura. Pe ramura unui copac stă un future alb și micuț. Florile multicolore au un miros deosebit, de primăvară. Copacii își îmbracă hainele verzi, iar iarba încolțește.

Locurile nu mai sunt înghețate, ci strălucesc precum diamantele. Copiii aleargă, se joacă și se bucură de căldura minunată a soarelui. Păsările călătoare se întorc cu nerăbdare la noi.

Ghioceii își scot căpșorul de sub stratul de zăpadă care a mai rămas. Din cerul albastru, mai cad din când în când, mici picături. Câmpurile și dealurile au căpătat culoarea verde, iar livezile se pregătesc să dea în floare.

Să ne bucurăm de acest minunat anotimp!

Costache Ioana, clasa a VI-a A

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Primăvară de basm

Timizi și firavi se ivesc ghioceii albi și gingași, cu capetele lor plecate spre pământ.

Soarele palid topește puțin câte puțin zăpada de pe pajiștea înmărmurită de frig. Vântul aprig, de odinioară, se preschimbă într-o adiere blândă și mângâitoare.

Copacii se dezbracă de haina lor cea albă, rămânând mai albi și mai gârboviți. Păsările ciocănesc la ușa țării, vrând să se întoarcă la cuiburile lor abandonate în pragul iernii.

Apare un arici mic, țepos și maroniu care se cuibărește lângă plăpânzii ghiocei aproape rupându-i cu țepii lui ascuțiți.

O frunză de ghiocel îi gâdilă nasul negru și umed făcându-l să strănute și, ca și cum nu ar fi destul, o pasăre albastră se așează pe creanga subțire a unui copac, iar zăpada cade peste bietul arici, care tresare surprins.

Micuțul se ridică și își continuă drumul, mergând pe poteca șerpuită.

Tănase Alexandra Gabriela, clasa a VI-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Venirea anotimpului frumos

Este început de primăverii. Aceasta și-a făcut ușor, ușor apariția.

Natura s-a trezit la viață. Pomii și-au dat jos haina albă și grea de promoroacă și au îmbrăcat-o pe cea verde, pictată cu floricele multicolore.

Din pământul umed a ieșit un ghiocel firav, care le va da trezirea și celorlalte flori.

Pe cerul albastru, senin, se zăresc păsările, care s-au întors bucuroase din țările calde. Soarele puțin amorțit și-a scos razele la vedere, cu care de acum încolo va începe să încălzească încet pământul. Aerul din jur este îmbietor, curat.

Începutul primăverii este frumos, minunat, căci totul reînvie, căci toți și toate se bucură de renașterea naturii, căci verdele acestui anotimp formează un covor de vis, fantastic.

Zamfira Ariana Gabriela, clasa a VI-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Sosirea primăverii

Încă de la jumătatea lunii februarie, natura începe să se dezmorțească, chiar dacă iarna nu a fost așa de grea și geroasă.

Făpturile se trezesc la viață și ele, din somnul adânc.

Norii cenușii dispar, apărând arcașul ceresc ce îndreaptă săgețile sale de aur peste natură, dându-i căldura mult așteptată. Pomii înalți și tineri se îmbracă în haine colorate. În colțuri se ivesc florile primăverii, a căror culoare și prospețime se împrăștie în natură. În depărtare, se zăresc păsărelele care dau vestesc sosirea primăverii.

Sus pe cerul cristalin, se întrec în pași de dans fluturii și albinelor harnice, care poposesc apoi pe florile ce le îmbie cu aroma lor.

Pe câmpie, iarba își capătă încet, dar sigur culoarea mult dorită.

Oamenii sunt încântați și voioși, armonizându-se cu natura.

Marin Ioana Aurelia, clasa a VI-a A

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Sosirea primăverii

Este 1 Martie. Mult așteptatul anotimp a sosit pe meleagurile noastre, aducând căldură și fericire în inimile oamenilor.

Odată cu sosirea primăverii, mingea de foc își face apariția pe cerul senin și limpede, precum apa unei cascade.

Vâslașii cerului, berzele, rândunelele și cocostârcii, înoată printre norii pufoși și albi ca spuma laptelui.

Albinele și musculițele zumzăie, aducând polenul din flori, din care vor face mierea. Fluturașii multicolori par stropiți de acuarele, vestind și ei sosirea primăverii. De sub omătul cristalin și rece, firavii ghiocei au scos capul la lumina soarelui simțind razele încălzitoare, care topesc zăpada.

Copacii și-au îmbrăcat haina cea verde, împodobindu-și crengile cu micuții mugurași care încep să înflorească, încetul cu încetul.

Câmpiile și-au strâns covoarele țesute din zapadă și le-au înlocuit cu unele verzi, țesute cu fir de iarbă.

Sosirea anotimpului primăvara aduce fericire și liniște în inimile oamenilor, care i-au așteptat cu nerăbdare sosirea pe meleagurile noastre.

Deftu Silviana, clasa a VI-a A

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Primăvara

Primăvara este cel mai iubit anotimp al anului pentru că îşi face apariţia după o lungă şi friguroasă perioadă de iarnă, aducând cu ea o adiere blândă şi parfumată. Dar, fără iarnă, nu am conştientiza că primăvara este atât de frumoasă, aşa cum este nevoie de un anumit grad de întunecare pentru a putea vedea stelele.

Este vremea renaşterii spirituale, care ne îndeamnă să credem în minuni, să visăm, să zâmbim, să ne regăsim echilibrul.

Acesta este anotimpul meu preferat pentru că, aşa cum spunea şi marele scriitor francez, Victor Hugo, „Totul râde, totul cântă, primăvara este sărbătoarea infinitului”.

După o lungă aşteptare, în sfârşit, a venit timpul să renunţăm la hainele groase de iarnă, la cizme şi la mânuşi. Părinţii se bucură să îşi scoată copiii la picnic pentru a-i umple de energie şi pentru a admira simfonia de sunete şi culori.

Aerul curat şi proaspăt ne trezeşte toate simţurile şi ne determină să fim mai atenţi la detalii, la acele lucruri mărunte şi aparent nesemnificative din viaţa noastră, dar care fac inima să bată mai tare.

Tăcuţi de uimire, lăsăm toată această bucurie să ne inunde sufletul, să pătrundă în cele mai ascunse cotloane ale inimilor noastre care tânjesc după un nou început.

În sat, casele oamenilor gospodari au acum un farmec aparte, curţile şi grădinile sunt frumos îngrijite, magnoliile au înflorit, iar prin grădiniţe, florile de primăvară se întrec în frumuseţe, culoare şi parfum. Câtă emoţie poate produce o simplă floare plăpândă care încearcă timidă să îşi ridice capul printre firele verzi de iarbă, spre cerul albastru şi plin de lumină!

Copacii care până de curând erau trişti şi goi, într-un peisaj de iarnă cenuşie, au acum crengile pline de flori albe şi rândunici, vestitoarele primăverii. O veche legendă spune că rândunicile sunt păsările care au adus Maicii Domnului vestea că fiul ei va învia la trei zile după răstignirea pe cruce, iar pentru aceasta, ele au fost binecuvântate.

După un urcuş dificil, dar cu aer magic, printre arbuşti înfloriţi şi puzderii de verdeaţă, ajung la biserica Sfântul Nicolae, în vârful dealului, unde se aude cântecul înălţător al slujbei Sfintei Liturghii, care transmite credincioşilor bucuria Învierii lui Iisus Hristos. Preotul încă mai poartă în pumn lumânarea aprinsă din care a împărţit lumina în noaptea de Paşti…

În curtea bisericii, fascinată de frumuseţea florilor şi de vederea panoramică a satului meu natal, îmi scot aparatul de fotografiat şi încerc să iau cu mine măcar câteva frânturi de timp din aceste minuni care vibrează de atâta primăvară.

Ce gânduri frumoase, ce simţăminte înălţătoare trezeşte primăvara în sufletul nostru!

Adulmec albastrul cerului şi renasc pentru un nou început. Câtă bucurie poate produce un petic albastru de cer sau zborul vesel al păsărilor, ce simţire înălţătoare în sunetele diafane ale unui cântec sfânt care anunţă „Hristos a înviat!”

Prof. înv. preşcolar Chiran Lizuca Marisia

„CRIZA LALELELOR”

Lalelele sunt acele flori frumoase care ne colorează primăvara. Cam asta ştim despre ele. Şi mai ştim că sunt aduse din Olanda, cînd zăpada nu se topeşte încă de tot, în timp ce prin grădinile noastre, ele se deschid aşa… cam pe la Paşti.

Puţini dintre noi ştiu că această floare are un trecut „glorios“ şi că, la un moment dat, a provocat crize economice şi a scris istoria unei epoci.

Laleaua s-a aclimatizat atât de bine în Olanda, încât cultura ei s-a răspândit în toată ţara, devenind floarea lor preferată şi un simbol al statutului social. A început să fie cultivată tot mai mult în grădini şi folosită ca decor în interioare.

Lalelele cu flori de o singură culoare erau oricum îndrăgite, dar adevărata nebunie s-a declanşat în momentul apariţiei în grădini a unor lalele cu flori neobişnuite: petalele lor erau vărgate cu dâre de culoare diferită de cea a fondului. Îmbinările de alb şi roşu sau roşu şi galben, uneori chiar combinaţiile de trei culori dădeau florilor o înfăţişare uimitoare, nouă şi fascinantă, iar fascinaţia s-a răspândit, în câţiva ani, în toată Olanda şi apoi peste graniţele ei, în alte ţări ale Europei.

Ironia constă în faptul că acest fenomen al strierii petalelor fusese produs de un agent patogen - un virus al plantelor. Infectarea cu acest virus încetineşte dezvoltarea plantelor, astfel încât lalelele de acest tip erau mai greu de obţinut, mai rare şi, prin urmare, mai scumpe decât cele cu flori unicolore.

În jurul anului 1635, olandezii cultivau câmpuri întregi cu lalele, le admirau, le expuneau în vaze preţioase, se mândreau cu ele şi le înfăţişau în picturi, făceau din ele obiectul unui comerţ înfloritor: vindeau şi

cumpărau bulbi, la preţuri mari... şi mai mari... tot mai mari... nebuneşti!... până când, brusc, în luna februarie a anului 1637, totul s-a prăbuşit: preţurile au scăzut subit, iar cei ce investiseră masiv în comerţul cu lalele au avut de suportat şocul unei colaps care aminteşte de cele mai dure crize economice ale vremurilor moderne.

Februarie 1637, la o licitaţie, o colecţie de obiecte se vinde cu 90.000 de guldeni. Cu aceeaşi sumă s-ar fi putut cumpăra mai multe case în Amsterdam; pentru banii aceştia, un om de rând ar fi muncit toată viaţa şi tot nu i-ar fi strâns pe toţi, în timp ce un negustor înstărit i-ar fi adunat, poate, în 30 de ani. Ce se vindea, aşadar, pentru o sumă atât de mare? Trebuie să fi fost ceva valoros: un obiect foarte vechi, un tablou, o bijuterie. Nicidecum. Era, de fapt, o colecţie de bulbi de lalele, căci în Olanda acelor vremuri, cele mai de preţ lucruri de pe piaţă erau trecătoarele flori de lalea, aduse cu câteva decenii în urmă din îndepărtatul Orient. Olandezii treceau atunci prin aşa-zisa manie a lalelelor, tranzacţionând fără cuget bulbi pentru sume de-a dreptul fabuloase, riscând să ajungă în faliment dacă, într-o zi, preţul florilor s-ar fi prăbuşit. Şi chiar asta s-a întâmplat pentru Olanda secolului al XVII-lea, criza financiară cauzată de mania lalelelor. În cele din urmă, economia şi-a revenit, iar comerţul cu lalele a continuat, deşi preţurile n-au mai ajuns niciodată la cotele din anii 1620-1640. Olandezii au cultivat florile în continuare, iar Olanda a devenit cunoscută drept „Ţara Lalelelor“.

Laleaua nu era însă originară din Europa şi a călătorit mult înainte de a ajunge în grădinile din Occident. Povestea ei începe undeva în Orient, în câmpiile şi munţii Asiei Centrale.

Potrivit istoricilor, lalelele s-au dezvoltat în Asia, la graniţa dintre China, Tibet, Rusia şi Afganistan. Este unul dintre cele mai neprielnice locuri de pe planetă, un loc în care cu greu ne-am imagina că poate creşte o floare. De aici, din Asia Centrală, de la poalele munţilor Tian Shan, laleaua sălbatică s-a răspândit în mod natural spre vest, ajungând până pe malurile Mării Negre.

Turcii nomazi au întâlnit floarea în toată această zonă vastă, iar laleaua a devenit pentru ei un simbol al vieţii. În artă, laleaua apare pentru prima dată la turcii selgiucizi, în secolul al XIII-lea, dar dispare apoi, la începutul epocii otomane, din cauza interdicţiei islamice. Cu toate acestea, războinicii otomani foloseau simbolul lalelei ca să le poarte noroc în bătălie, purtând haine decorate cu imaginea florii.

Profesor Pițurlea Ecaterina

ÎN LUMEA NUMERALULUI...

La munte

Era o zi frumoasă de vară. A doua zi trebuia să plec la munte cu familia.

Era ora două noaptea când am plecat. Amândoi părinţii s-au aşezat pe primele locuri ale maşinii. Când am ajuns la munte, era un om care striga că vinde doimi, treimi, pătrimi. Mama l-a întrebat ce sunt acelea , iar acesta se referea că vinde coli A_2, A_3, A_4. În maşină, am stat câte doi pe scaun, iar în spate am stat câte patru.

La munte era un brad dublu față de cel de acasă. Ne-am plimbat cu telecabina şi cu telegondola. După ce am luat masa, i-am spus mamei că mâncarea de la munte este de două ori mai bună decât cea de la mare, iar ea a spus că am dreptate. După cele trei zile petrecute la munte, ne-am întors acasă cu cinci conuri de brad şi trei sticle de sirop.

De atunci, mergem în fiecare an în acel loc.

Brezeanu Cristian, clasa a VII-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Ziua concursului

Era o zi călduroasă de primăvară. Eu și cei cincisprezece copii emoționați din cauza concursului ne pregăteam de începerea acestuia.

În următoarele cinci minute, profesoara intră în clasă. Aceasta ne așază câte doi în bancă. Eu și Maria eram foarte emoționate, deoarece ne doream din toată inima să ne calificăm la etapa următoare.

După ceva timp, o doamnă a intrat pe ușă și ne-a adus subiectele. Totul a fost ușor până la al treilea subiect, unde nu am știut o întrebare. Am gândit răspunsul de patru ori, dar niciodată nu era corect. Eram convinsă că o să pierd o treime din punctaj.

După predarea subiectelor, amândouă am plecat. Așteptam nerăbdătoare mesajul doamnei profesoare care ne spunea rezultatul. Mi-am verificat telefonul și primisem un mesaj de la Maria, care îmi spunea că a luat șaptezeci de puncte. Sper ca punctajul meu să fie dublu față de al ei.

A fost un concurs care mi-a trezit foarte multe emoții.

Gheorghe Teodora Maria, clasa a VII-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Dispariția tortului

Este luna iulie. Mihai își serbează ziua de naștere cu prietenii lui.

Mihai îi spune mamei că vor veni: Iulia, Alex, Matei, Lucia, Sorin și Magda. Tatăl lui Mihai aduce nouă scaune. Mihai așază masa. Acesta aduce pahare. Al patrulea pahar îi alunecă din mână, dar mama nu se supără.

Vin și invitații. Toți șase i-au adus cadouri frumoase lui Mihai, pe care le desface cu o mare bucurie. Le-a mulțumit de patru ori pentru că au acceptat invitația.

După ce au mâncat friptură, Sorin propune să iasă pe afară până la desert. Ies câte doi pe ușă și se joacă cu mingea. Tortul era pe masă, lângă patru sticle de suc, o portocală, cinci banane și două bucăți de friptură rămase pe platou.

Când copiii intră în casă au o surpriză dublă. Lipsea o zecime din tort. Părinții lui Mihai nu se așteptau la așa ceva. Nimeni nu știa ce s-a întâmplat. S-au dus să caute indicii. Când s-au reîntors, surpriza a fost triplă. Mai lipsea o șesime din restul de tort. Al doilea scaun de la masă se clătina. Părinții au mers să vadă ce se întâmplă. Acolo era pisica. Ea se urcase pe masă și mâncase tortul.

Toți au râs cu lacrimi. Amândoi părinții au plecat să cumpere un alt tort. Când s-au întors, copiii au cântat „La mulți ani!"” în timp ce mama tăia tortul. După ce au mâncat, au continuat joaca.

A fost cea mai amuzantă aniversare din viața lui Mihai.

Anghelescu Ana-Maria Gabriela, clasa a VII-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Pledoarie pentru dascăli

Micul pilot

A fost odată ca niciodată un mic visător de aproximativ opt ani, care își dorea să facă istorie prin faptul că va ajunge un pilot de curse renumit.

Fiind un băiat în clasa a II-a, lucrurile pentru el erau simple, dar cu înaintarea în vârstă, cam prin clasa a IV-a, a slăbit la învățătură, făcându-și apariția câte un patru prin catalog și așa gândurile au început să zboare de la ideea cu pilotatul.

Într-un timp, pe la sfârșitul școlii, și-a dat seama că nu mai are nicio șansă în cariera lui visată, dar o profesoară a văzut în el ceva unic, care îl putea pune din nou pe drumul visat. Aceasta i-a spus tare și răspicat ca în a treia zi din vacanța de vară să vină la școală. Băiatul asculă și veni la școală timid și cu puțină teamă, pentru că nu știa ce avea de gând profesoara. Așadar, când apăru profesoara, o întrebă uimit:

- Doamna profesoară, ce s-a întâmplat de m-ați chemat la școală?

- Ce nu s-a întâmplat! Îmi poți spune de ce nu mai înveți, ce s-a întâmplat cu tine?

- Habar nu am. Pur și simplu nu știu.

- Nu știi sau ești leneș? Că eu știu că poți mult mai mult de atât.

- Cred că ambele și mulțumesc de încrederea pe care mi-o arătați, dar acum pot să plec acasă?

- Nu, nu poți, hai în clasă să facem exerciții!

- Dar, doamnă, este vacanța de vară!

- Înțelepciunea, munca, perseverența nu dorm și nu iau vacanță. Deci, hai în clasă!

- Bine, doamnă, dar doar pentru că insistați dumneavoastră.

În fiecare săptămână se ducea la școală de două ori, iar în clasa a VIII-a s-a descurcat foarte bine la examenul final și a intrat la liceul dorit, pe care l-a terminat cu bine. A urmat apoi facultatea, cu care s-a chinuit puțin, dar a ajuns pilot de curse renumit. Într-un interviu, a declarat reporterului că nu ar fi ajuns așa de sus dacă nu ar fi fost profesoara lui care l-a ajutat așa de mult.

Băiatul a ajuns faimos, iar profesoara, cu timpul, a ajuns directoare, continuând să-i ajute pe copii, ca și ei să aibă un viitor strălucit.

Zanfira Daris, clasa. a VII-a A

Prof. îndrumător, Radu Cosmina

Experiența mea în Anglia

Când spui Anglia, mulți copii se gândesc la distracție, la o viață de elev fără teme, fără memorat. Ei bine... nu este așa cum vă închipuiți!... Cel puțin pentru mine nu a fost așa!

Când am plecat cu familia în Anglia, acum doi ani, și am ajuns la școală, aceasta mi s-a părut imensă... cât un castel. Eram foarte încântată și nu mă gândeam la ce avea să mi se întâmple. La început nu m-am gândit că nu o să mai am colegii și profesorii din România.

În prima zi de școală, secretara școlii m-a luat și m-a dus prin școală, să îmi arate clasele și m-a introdus în clasa unde urma să fiu repartizată. Intrând în clasă, am descoperit că voi avea trei colege române. Vă închipuiți ce bucuroasă eram! În acea zi, prima oră am avut actorie. La ora de actorie a fost bine... la fel și la celelalte. Toți „colegii” mei erau acolo... Poate vă întrebați de ce am pus ghilimelele... Ei bine, ei urmau să fie dușmanii mei,... dar o să ajung și acolo.

A fost bine până când, într-o zi, m-am certat cu româncele din clasă. Eu, neștiind limba engleză, nu puteam să le explic ce se întâmplă. După un timp am aflat că ele mă vorbeau de rău în clasă. Și ne-am certat din nou, iar cearta aceasta a dus la multe situații neplăcute pentru mine. Neștiind limba, a trebuit să apelez la ajutorul lor, la cunoștințele lor de limba engleză și nu numai. Mă simțeam într-un fel jenată că ele rămâneau cu mine la școală să mă ajute, așa că am avut ambiția să învăț limba. Și așa am și făcut!

Ele însă au continuat să-mi vorbească urât, să mă jignească. Ba mai mult, dădeau vina pe mine pentru toate năzbâtiile din clasă. Nu puneam la suflet tot ce ziceau ele despre mine, deoarece știam că nu era adevărat.

Mai târziu am aflat de la părinți că trebuie să revenim în România. Mă temeam că cei din România nu o să mă primească înapoi. Dar nu a fost așa! Am fost primită cu brațele deschise de rude, de foști prieteni, de fosta școală și de foștii colegi.

Cât despre Anglia... Nu vă sfătuiesc să nu vă duceți, decât DACĂ trebuie! În Anglia chiar este frumos... și la școală... Doar că experiența mea nu a fost chiar plăcută! Gândindu-mă în urmă, a fost totuși o experiență de neuitat!

Nu țin legătura cu româncele din Anglia, însă îmi este foarte dor de profesoara mea de limba engleză suplimentară, pentru că mereu îmi dădea sfaturi și mă-nțelegea. Însă, tot mai bine este la școala din Glodeni... cu profesorii mei și bineînțeles, cu toți prietenii și colegii mei!

Sandu Elena Cosmina, *clasa. a VII-a B*

Prof. îndrumător, Radu Cosmina

TALENTE PRINTRE PITICI

Mama, cuvântul cel mai drag

Mama

Ce bine e să ai o mamă
Ce te așteaptă undeva
În zori de zi, în prag de toamnă
În orice zi a te vedea.

Se bucură de-a ta venire
Și tu te bucuri c-o găsești!
În ochii ei vezi fericire.
Ea știe că tu o iubești.

Veniți la mama,
O vorbă caldă să-i șoptiți
Și anii de copilărie
Doar lângă mama îi găsiți !

Radu Valentina
Clasa a IV-a A, înv. Tudor Viorica

Mama mea

Ea e mama mea
Strălucește ca o stea
O iubesc atât de mult
Povețele i le ascult.

Mă iubește, mă-ngrijește,
Zi de zi mă ocrotește
Iar pentru efortul său
Îi dau un pupic cadou.

Nanciu Briana
Clasa a IV-a A, înv. Tudor Viorica

Flori pentru mama !

Primăvara-i însorită,
Mama mea e fericită.
Ghiocei eu am cules
Și cu drag îi dăruiesc.

Primăvara e frumoasă,
Mama mea e drăgăstoasă
Căci primește zi de zi
Buchețele de flori vii.

Ghiocei, frezii, lalele,
Privește cu drag la ele,
Mă sărută și îmi spune:
- Fiul meu, ești o minune!

Anghelescu Cristian
Clasa a IV-a A, înv. Tudor Viorica

Mesaj pentru mame

Sunteți cel mai frumos cadou de la Dumnezeu. Mereu sunteți acolo când avem nevoie: de o îmbrățișare, de încurajări, de un cuvânt care să ne aducă zâmbetul pe buze.

Nicio ființă nu poate ocupa locul pe care voi îl aveți în sufletele copiilor voștri. Întotdeauna vom putea depăși mai ușor obstacolele dacă veți fi lângă noi, ne veți da povețe bune.

Atunci când suntem bolnavi ați face orice pentru noi, ne vegheți și vă rugați să ne facem bine cât mai curând. Atunci când avem vreo problemă vă consumați energia ajutându-ne să o rezolvăm. Atunci când suntem plecați vă gândiți dacă ne este bine unde suntem. Atunci când avem vreo evaluare aveți emoții mai mari decât noi.

De aceea, noi vă prețuim, dragi mămici, și vrem să vă mulțumim pentru sacrificiile făcute pentru noi în fiecare zi.

Verzea Ana - Maria

Clasa a IV-a A, înv. Tudor Viorica

Primăvară

Primăvara este anotimpul meu preferat. Iubesc acest anotimp pentru că în această perioadă eu îmi sărbătoresc ziua de naștere.

Totul în jur e cuprins de magie. Natura se trezește la viață și dă culoare și parfum grădinilor. Copacii își fac curaj și se îmbracă în haine albe de parcă ar fi la paradă.

În grădina mea câțiva ghiocei au spus prezent primăverii. Și-au ridicat căpșoarele de sub ultimele pete de zăpadă și se răsfață la soare. Zambilele se pregătesc să le țină companie și să ne încânte cu mirosul lor unic.

Rândunelele se întorc, iar cuiburile de la streașina casei mele le așteaptă.

Cei mai bucuroși suntem noi, copiii, pentru că ne putem petrece cât mai mult timp în aer liber.

Pentru tot ce ne oferi, primăvară dragă, te iubim!

Udroiu Eduard Gabriel

Clasa a III-a A, înv. Alina Mihăescu

Bun venit, primăvară!

Primăvara a sosit,
Florile au înflorit
Toporași și lalele
Ghiocei și viorele.

Iar grădina casei mei
E plină de păsărele.
Ele frumos ciripesc
Copiii se-nveselesc.

Peste tot e armonie
Natura, iată, învie !
Prin urmare, primăvară,
Bun venit la noi în țară!

Băjan Florin
Clasa a IV-a A, înv. Tudor Viorica

Furnicuța galbenă

Demult, trăia o furnică galbenă. De ce era galbenă? Nimeni nu știa.

Era mereu tristă pentru că celelalte furnici făceau mereu glume pe seama ei.

- Ești urâtă!

- Parcă ai fi bolnavă!

- Nu ți-au trecut petele, soro? Pleacă de lângă noi să nu ne molipsim de la tine!

Sătulă de atâtea insulte, furnica galbenă a plecat în căutarea unui loc unde să fie acceptată așa cum era.

A întrebat mai întâi un melc dacă se poate adăposti în cochilia lui.

- Știu că ești slăbuță, dar nu te pot găzdui în căsuța mea mai mult de o noapte.

În ziua următoare, i-a mulțumit melcului pentru adăpost, apoi și-a continuat drumul.

A cerut ajutor la fluture, la libelulă și chiar la înfiorătorul păianjen. Niciunul nu a ajutat-o.

În cele din urmă a ajuns la buburuză, cea mai înțeleaptă și mai blândă dintre insecte.

- Ce te aduce aici? a întrebat-o pe furnică.

- Îmi caut o casă, o familie, un loc unde să fiu acceptată așa galbenă cum sunt. Celelalte furnici râdeau de mine. Nu am mai suportat și am plecat. Mă poți ajuta?

- Sigur că da! Intră la mine în căsuță! Vom trăi împreună.

- Multumesc! spuse emoționată furnica.

- Simte-te ca acasă. Aceasta este și casa ta din acest moment.

Dar furnica tot tristă părea. Atunci buburuza îi zise:

- Nu ar trebui să mai fii tristă! Celelalte furnici erau invidioase pe tine pentru că ești unică.

Un zâmbet larg cuprinse fața micii făpturi. Cele două s-au îmbrățișat și au trăit fericite până la adânci bătrâneți.

Nițu Eliza

Clasa a IV-a B, înv. Grigorescu Irina

Ființe dragi

Tata, cea mai dragă ființă

Pentru mine cea mai dragă ființă este tatăl meu. Spun acest lucru deoarece tata reprezintă pentru mine totul.

Mă crește împreună cu bunicii, părinții lui. El muncește din greu pentru a mă putea întreține. Este destul de mult timp plecat, dar gândurile lui sunt în orice clipă îndreptate către mine. Mă sună în fiecare zi și mă întreabă ce am făcut. Îmi spune să ascult de bunici și să învăț cu seriozitate. Mă ceartă când greșesc și mă laudă pentru notele mari și faptele bune. Eu mă străduiesc să respect toate sfaturile.

Trece greu timpul când tata este plecat, dar merită așteptarea. Tata îmi aduce de fiecare dată dulciuri și jocuri. Dar cel mai mult îmi place că atunci când tata este acasă ne jucăm împreună, mă ajută la teme, facem unele treburi în gospodărie și uneori mergem la plimbare.

Îl iubesc mult pe tata și vreau să fie mândru de mine.

Radu Nicolas

Clasa a II-a B, înv. Mihaela Mărculescu

Sora mea

Pentru mine cea mai dragă ființă este sora mea, Alma. Ea are doar doi ani. Este jucăușă, îi place să coloreze și să spargă baloanele de săpun făcute de mine.

Acum ea este răsfățata casei, dar pe mine nu mă deranjează acest lucru pentru că știu că ea are nevoie de mai multă atenție din partea celor mari.

Duminică, am fost împreună la un loc de joacă la ziua unei prietene. Ne-am jucat și ne-am distrat de minune. A fost prima petrecere la care a participat.

Când îi fac pe plac, Alma vine și mă îmbrățișează și îmi dă câte un pupic.

O iubesc de când am văzut-o la maternitate. Mereu voi avea grijă de sora mea mai mică.

Jeculescu Sara Ioana

Clasa a II-a B, înv.Mihaela Mărculescu

Bunicul meu

Bunicul meu era cel mai frumos BUNIC din lume. Nu cred că există pe lumea aceasta un bunic mai frumos fizic şi sufleteşte cum era bunicul meu!

Era un om grăsuţ, vioi, cu ochii strălucitori ca doi aştri, care parcă susţineau întinderea albastră a cerului.

Îmi amintesc şi acum cu câtă nerăbdare îl aşteptam să se întoarcă de la serviciu, iar eu, ştrengar fiind, îi controlam plasa, care era mereu plină cu bunătăţi!

Îi plăcea să petrecem timpul împreună. Totdeauna avea răbdare cu mine şi mă asculta. Cu mare drag îmi amintesc cum mă învăţa să număr şi să recunosc literele alfabetului. Mereu a fost cel care mă încuraja să învăţ.

Îmi e dor de tine, bunicule!

Drăgan Roberto Constantin

Clasa a III-a B, învăţătoare Mihai Elena

Mama

Mama mea este singura fiinţă care mă înţelege şi mă iubeşte necondiţionat

Ea are ochii căprui, părul lung ca al unei prinţese şi un suflet cald şi bun. Ea mă ajută de fiecare dată când am nevoie, mă îngrijeşte cu drag, îmi găteşte mereu şi mă învaţă numai lucruri bune şi utile în viaţă.

Eu şi mama petrecem foarte mult timp împreună. Cu ea mă joc, cu ea rezolv temele şi ne povestim nenumărate lucruri.

Mama mea este un om minunat şi de aceea o iubesc foarte mult. Niciodată nu îi voi putea mulţumi îndeajuns pentru toate câte mi-a oferit.

Silişteanu Ionuţ Teodor,

Clasa a III-a B, învăţătoare Mihai Elena

Prietena mea, Alina

Alina este colega mea de bancă.

Are ochi căprui şi jucăuşi, părul castaniu închis. Este o fată destul de înaltă pentru vârsta ei.

Întreaga ei înfăţişare îmi transmite bucurie şi căldură. Îmi place să stau în preajma ei!

De asemenea, este un copil inteligent. Îi place să facă glume; timpul petrecut alături de ea zboară ca gândul. Îi place foarte mult să citească şi să ne împărtăşească impresiile ei. Citeşte atât de mult şi de repede, încât a terminat romanul „Heidi (fetiţa munţilor)” într-o zi.

Pentru mine, Alina este un exemplu. Sunt fericită că suntem prietene!

Drăgan Ioana Teodora,

Clasa a III-a B, învăţătoare Mihai Elena

Fotbalul, pasiunea mea

Iubesc sportul, iar fotbalul este pe primul loc. De ceva timp a devenit o pasiune. Merg la antrenament de două ori pe săptămână. Acest lucru presupune muncă, concentrare, dar aduce și satisfacție.

Aici am întâlnit persoane noi, mi-am făcut prieteni și îl plac mult pe antrenorul meu.

În vacanța de vară, am fost în cantonament la mare. A fost o experiență unică și mi-ar plăcea să o repet.

Să știți că am și un idol: acesta este fotbalistul portughez Cristiano Ronaldo. Încerc să-i imit cât mai multe dintre mișcări, dar de puține ori îmi reușesc. Mai am mult de exersat.

Fotbalul este un sport de echipă, iar eu îmi doresc ca pe viitor să mă fac remarcat. Visul meu este să-mi întâlnesc idolul. Sper ca acest vis să devină realitate într-o zi.

Udroiu Eduard Gabriel

Clasa a III-a A, înv. Alina Mihăescu

Emoții, emoții, emoții

Este o dimineață de februarie. A nins mult, neașteptat de mult pentru această lună. Deși zăpada îmi aduce de fiecare data bucurie, acum nu am timp să mă bucur. Sunt neliniștită: azi avem probă de evaluare la limba română.

Oare ce subiecte ne-a pregătit doamna învățătoare? La utilizarea semnelelor de punctuație mă descurc, formulele de începere, continuare, încheiere a dialogului le știu, la formularea textelor nu sunt probleme. Am repetat totul. Și totuși inima îmi bate energic.

Doamna învățătoare intră în clasă. Ne salută și ne întreabă dacă suntem pregătiți, apoi ne împarte fișele cu testul. Îmi arunc repede ochii pe foaie. Parcă nu pricep nimic. Inima își accelerează bătăile. Îmi aduc aminte că mama îmi spunea să o iau pas cu pas, să citesc de mai multe ori fiecare cerință. Încep să fac astfel și totul prinde sens. Nu e deloc greu acest test. Rezolv toate sarcinile, apoi le verific. În clasă este liniște. Fiecare este concentrat la ceea ce are de făcut.

La ora 8:50, elevii au terminat. Se face verificarea orală a răspunsurilor. Urmăresc cu atenție. Am răspuns corect de fiecare dată.

Cu siguranță voi lua FB! Acum pot să mă bucur de zăpadă!

Silișteanu Sara Maria

Clasa a II-a B, înv.Mihaela Mărculescu

Și totuși, mâine este 23 martie

- Filă de jurnal -

Am avut o zi agitată. La școală copiii zumzăie pe coridoare, colegii vor una - alta, documentele școlare ar trebui puțin organizate, căci nu știi când te pomenești cu vreo inspecție. Acasă lecții de pregătit, copilul vrea la plimbare, rufele stau necălcate de două zile.

Timpul parcă trece mai repede decât de obicei și, spre nemulțumirea mea, vine seara. Nu am finalizat mai nimic din ceea ce mi-am propus. Mai e și mâine o zi! Dar ce zi? Păi, dacă azi a fost 22 martie, mâine va fi 23 martie.

Moment de declic: mâine, 23 martie, nu ar fi fost o zi oarecare. Mâine, colega mea, prietena mea, mentorul meu, Viorica Milea, ar fi împlinit 62 de ani. Dar nu mai e printre noi și nu vom mânca tort cu ciocolată și nuci, căci așa ne obișnuise.

Îmi amintesc că în septembrie 1999 când am venit pentru prima oară în Școala Glodeni, colegele care veniseră înaintea mea mi-au spus că este foarte exigentă, că ține ca activitatea de la clasă să fie impecabilă, că vrea să aibă în școală oameni care să iubească meseria de dascăl. O prezentare care te pune puțin pe gânduri. Nu aveam de unde să știu atunci că vom lucra împreună 16 ani. Au fost 16 ani în care am reușit să descoper un om cu totul deosebit.

Un om de la care am învățat foarte multe. Viorica a fost cea care mi-a deschis calea în cariera didactică, m-a antrenat în activități pe care de una singură nu le-aș fi făcut, m-a apreciat de fiecare dată, mi-a spus atunci când am greșit și m-a sfătuit cum să rezolv situația, m-a încurajat să fac mai mult decât credeam că pot. Practic a fost omul de la care am învățat cum să fiu învățător.

Îmi amintesc cum spunea că petrece în fiecare zi câte două ore pregătindu-și lecțiile pentru ziua următoare. Nu înțelegem ce are atât de pregătit căci eu îmi aruncam o privire în planificare, căutam 2-3 cărți în bibliotecă pe care le aruncam în servietă, îmi făceam o schemă în minte și asta era toată pregătirea pentru ziua următoare. Acum, după 18 ani de experiență la catedră, petrec și eu mai bine de 2 ore în fiecare zi pregătindu-mă pentru activitatea de la clasă: citesc, analizez, sortez informațiile, organizez momentele lecțiilor, caut explicațiile cele mai potrivite pentru elevii mei. Acum o înțeleg foarte bine pe Viorica.

Nu pot să uit cum treceam în timpul orelor prin dreptul clasei sale și îi auzeam glasul. Mă opream uneori să-i ascult pentru câteva clipe explicațiile. Dar cel mai mult îmi plăcea cum cânta. Avea o voce atât de plăcută! Și știa să-i sensibilizeze și pe copii în această direcție.

Dincolo de aceste aspecte profesionale, Viorica mi-a fost și o bună prietenă. Ușa casei sale mi-a fost deschisă mereu, chiar și atunci când a fost suferindă. Era o persoană ospitalieră, te făcea să te simți bine când erai la ea acasă și timpul trecea repede când eram împreună. Îmi vorbea despre nepoata ei Alina, profesoară de geografie la o școală din București, despre pasiunile ei: cititul și grădinăritul, despre pisicile care se răsfățau pe canapeaua din sufragerie, despre câinele Alex de care îmi era teamă să intru în curte, dar care se liniștea la chemarea stăpânei lui.

De asemenea, cel mai mult am apreciat la Viorica rafinamentul, bunul gust și modestia.

A fost un om deosebit care a plecat prea devreme dintre noi. Cu siguranța că acolo unde este acum este mai bine și își aruncă câte o privire și la mine. De aceea mă străduiesc să fiu așa cum am învățat de la ea: un dascăl conștiincios, deschis la nou, corect și un om responsabil.

Și totuși, mâine este 23 martie. Nu va fi o zi prea plăcută! Dar ea nu cred că ar vrea să fiu tristă. Așa că îmi propun să zâmbesc și să-i mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a oferit șansa de a întâlni un astfel de om.

Prof. înv. primar Mărculescu Mihaela

„EI VOR SĂ MOR, DAR EU… NU MĂ LAS!”

- după o experiență personală -

În urmă cu aproape douăzeci și patru de ani, spre sfârșitul lui 1994, Ana, studentă în anul întâi la o facultate din București, primi scrisoare de la un verișor care o anunța că bunica lor, Ilincuța, își trăia, probabil, ultimele clipe ale vieții. Pe Ana o cuprinse o tristețe grea la gândul că nu avea să apuce să o revadă pe bunica, cea care o răsfăța cu tot felul de bunătăți în vacanțele de vară petrecute la țară. Bunica Ilincuța suferea de multe boli, dar nu se plângea niciodată. Nu se plângea nici atunci când fiul ei și familia acestuia uitau să treacă pe la ea să-i facă focul sau să-i aprindă lumina atunci când, din cauza durerilor și a slăbiciunii fizice nu se putea da jos din pat, în condițiile în care locuiau cu toții în aceeași curte.

Tocmai începuse vacanța de iarnă, motiv pentru care fata ceru voie părinților să meargă să o vadă pe bunica înainte ca aceasta să plece dincolo. Părinții nu ar fi avut nimic împotrivă dacă ar fi fost o iarnă blândă, fără nămeți, fără trenuri întârziate sau anulate. Până în satul în care locuia bunica Ilincuța trebuia schimbate mai multe mijloace de transport, iar pentru ca trenurile să aibă legătură, călătoria ar fi trebuit să aibă loc de seara până a doua zi dimineața, nemailuând în calcul cei aproape doi kilometri de mers pe jos. Fata a tot insistat să meargă, încât părinții hotărâră să-i dea voie, rugându-se ca bunul Dumnezeu să aibă grijă de fetița lor.

Am uitat să vă spun un lucru foarte important: când a aflat că starea bunicii s-a înrăutățit, Ana l-a rugat pe verișorul despre care am amintit ceva mai devreme să cheme preotul să-i citească bunicii niște rugăciuni, să o spovedească și să o împărtășească, dar așa-zișii apropiați ai bunicii, în frunte cu fiul ei, au refuzat, susținând că ei nu cheamă preotul pentru că asta ar aduce cu sine moartea bunicii. De unde or mai fi scos și asta? Acest refuz a întărit convingerea Anei în privința plecării ei în ajutorul acelei femei minunate, simbol al smereniei și întruchiparea bunului simț.

Voiajul nu a fost lipsit de peripeții și altcineva în locul ei ar fi renunțat la tot și s-ar fi întors din drum, dar studenta noastră nu se numără printre aceia care renunță ușor la un țel important. Fata intră în curte apoi, cuprinsă de emoție, deschise ușa și își dădu seama, cu durere, că bunica nu o recunoștea. În cele câteva zile petrecute la bunica, Ana avu grijă de ea, așa cum se pricepu mai bine și, împreună cu vărul acela chemară preotul, fără a cere acceptul rudelor, preotul îi citi bunicii rugăciuni și o spovedi, cu promisiunea ca în ziua următoare să vină să o împărtășească. Nu știu ce anume au vorbit preotul și bunica, cert este că bunica și-a revenit treptat, după plecarea fetei, și, ori de câte ori se simțea foarte rău, vărul chema degrabă preotul și bunica își revenea. Vărul meu nu acționa total dezinteresat, pentru că știa că gestul lui urma să fie recompensat, dar acest lucru nu mai are importanță. Bunica Ilincuța a mai trăit astfel mulți ani, cu mers la Sfânta Liturghie, cu citirea Paraclisului Maicii Domnului, așa cum putea ea, cu spovedit, împărtășit... Fiul bunicii Ilincuța și familia acestuia i-au făcut viața un chin, doar-doar o muri, mai repede, dar de unde... Bunica spunea în fiecare vacanță de vară, când ne întâlneam: „Ei tot vor să mor, dar eu....nu mă las!”

A murit la nouăzeci de ani, cu sufletul împăcat, iertându-i pe cei care au necăjit-o, căci „n-au știut ce fac”.

Prof. Pârvu Filote Maria

NOUTĂȚI

„Roza Vânturilor” – Ediţia I, 2018

După cum precizam în numărul precedent al revistei, anul 2018 este anul desfășurării primei ediții a Proiectului județean „Roza Vânturilor”, cuprins în Calendarul activităților educative județene al Inspectoratului Școlar Județean Dâmbovița, nr. 14101/16.11.2017, poziția 52. Luna mai este luna în care vă așteptăm participarea la *Concursul „Roza vânturilor”*, ultima activitate a acestui proiect, a cărui temă este *Protejăm natura!*

Concursul cuprinde trei secțiuni:

1. Secțiunea I – orientare turistică și sportivă, etapa județeană – 1 iunie 2018 se adresează elevilor din clasele gimnaziale de la oricare dintre şcolile din judeţ. La concurs pot să participe numai echipaje formate din câte 10 elevi din aceeași clasă (dintre care un elev va fi obligatoriu cu CES; acesta poate fi și de la altă clasă, dacă nu există în clasa respectivă) şi un cadru didactic însoțitor. O şcoală poate să înscrie în concurs un singur echipaj.

2. Secțiunea a II-a – creație plastică, etapa județeană – 20-31 mai 2018 se adresează elevilor din clasele pregătitoare - IV (Nivelul I – pictură, desen) și din clasele V-VIII (nivelul II – pictură, desen). Creaţiile plastice (desen, pictură) trebuie să respecte tema propusă și să fie realizate pe o foaie A4, cu o tehnică de lucru la alegere.

3. Secțiunea a III-a – creație literară, etapa județeană – 20-31 mai 2018 se adresează elevilor din clasele II-IV (nivelul I – poezie sau proză) și din clasele V-VIII (nivelul II – poezie sau proză). Creaţiile literare (poezie sau proză) trebuie să respecte tema propusă și să fie scrise de mână pe o foaie A4. Textul trebuie să se încadreze într-o pagină.

Expedierea lucrărilor participante la ultimele două secțiuni se va face până la data de 20.05.2018, pe adresa: **Şcoala Gimnazială „Buică Ionescu”, Str. Centru, Nr. 4, Loc. Glodeni, jud. Dâmbovița.**

Detalii privind înscrierea și cerințele pentru fiecare secțiune pot fi găsite în Regulamentul de organizare a Concursului „Roza Vânturilor”, postat pe site-ul școlii, www.scoalaglodeni.eu

Mai multe informații se pot obține de la profesorii coordonatori de proiect: prof. Anghelescu Roberta, prof. Mărculescu Mihaela și prof. Savu Ioana.

Vă așteptăm cu interes participarea!

Profesor coordonator, Savu Ioana

O săptămână cu totul altfel

În perioada 26-30 martie 2018, s-a desfășurat și în școala noastră săptămâna numită „Să știi mai multe, să fii mai bun!”, săptămână în care toate cadrele didactice ale școlii au făcut eforturi deosebite (mai ales financiare) pentru ca toți elevii să ia contact cu o altfel de învățătură, cea nemijlocită, cea din afara sălii de clasă, introducându-i pe aceștia într-o diversitate de activități.

Elevii au fost implicați fie în concursuri care de care mai atractive și mai provocatoare, fie în activități noi care le-au pus la încercare priceperea și imaginația.

Cu multă nerăbdare au fost așteptate și foarte intens trăite întâlnirile cu reprezentantul Judecătoriei Pucioasa, a doua din acest semestru (respectiv cu domnul judecător Popescu Adrian), cu reprezentantul Centrului de Prevenire, Evaluare și Consiliere Antidrog, Dâmbovița, respectiv cu doamna Bobe Nicoleta sau cu Inspectoratul pentru Situaţii de Urgenţă „Basarab I” al judeţului Dâmboviţa, reprezentat de domnul Vlășceanu Georgică.

În cadrul acestor activități, elevii au aflat informații legate de violența fizică, și mai ales de cea domestică, despre cauzele și efectele consumului de droguri, sau, nu în ultimul rând, ce reprezintă meseria de pompier, ce înseamnă respectarea măsurilor minimale pentru prevenirea incendiilor și a efectelor dezastruoase ale acestora.

În fiecare zi, elevii au pătruns în universul cultural, deschis înaintea lor de numeroasele activități, și, cu ajutorul Primăriei Glodeni, toate aceste activități s-au desfășurat în localitate, la Căminul Cultural „Daniel Drăgan” din Glodeni.

Elevii ciclului gimnazial au participat și la activități desfășurate în afara școlii, acestea începând cu activități sportive și finalizându-se cu cele culturale (vizitarea unor muzee, vizionare de filme, activități ecologice etc.)

Au putut vedea astfel că fiecare disciplină are o latură ascunsă, iar teoria nu este decât o poartă către lumea în care trăim sau către lumea pe care singuri o putem construi.

Fotografiile din timpul activităților au fost postate pe pagina școlii și sperăm să dovedească tuturor că am trăit cu toții o săptămână „altfel”, bogată în experiențe noi – izvor de cunoaștere și amintiri.

Director adjunct, Anghelescu Maria-Roberta

Consilier educativ, Savu Ioana

Comunicarea sportivă

Când vorbim despre comunicare sportivă, vorbim în primul rând de relația elev-profesor de educație fizică sau în cazul cluburilor sportive, elev-antrenor.

Mulți dintre noi, profesorii de educație fizică și sport, ne punem anumite semne de întrebare privind posibilitatea obținerii performanței, a aducerii elevului la nivelul maxim de pregătire, prin prisma reușitei comunicării cu acestia.

Pentru a stabili ce înseamnă o relație de comunicare sub această formă, mai ales în cadrul școlii noastre, va trebui să definim unii termeni.

Elev sportiv – este un elev care participă la cel puțin o ramură sportivă. La noi în școală, din cauza bazei mici de selecție, cei care participă și reprezintă școala la aumite ramuri sportive sunt aceiași. Și nu numai la sport!

Profesor antrenor – este o persoană calificată și desemnată în conducerea sportivilor care îi îndrumă pe sportivi în cadrul antrenamentelor și mai ales și cel mai important, pe durata competițiilor. El necesită să aibă anumite cunoștințe tehnico-tactice specifice ramurei de sport în care profesează, mai clar în toate, mai ales la noi în școală, unde participarea în competiții este prioritară.

Performanța –,,este valoare unei acțiuni care poate fi individuală sau colectivă, exprimată prin numere, cifre și calificative”.

Comunicare sportivă –,,se definește ca fiind relația prin care se pot înțelege și influența (influență ce poate fi reciprocă) prin intermediul schimbului continuu de informații, diferit codificate, dar și ca proces de transmitere a informațiilor în scopul formării reprezentărilor”.

De multe ori comunicarea poate fi negativă sau pozitivă, dar în obținerea unei comunicări pozitive profesorul este obligat să aibă un bagaj de cunoștințe în afara cunoștințelor de specialitate, ca de exemplu: psihologie, pedagogie, anatomie, biomecanică, filozofie și cel mai important, în domeniul nepredat de nimeni, dragoste pentru copii și meserie. De ce? Deoarece

aceștia simt, te iubesc sau nu, dau tot din ei, din respect pentru tine și pentru sport, iar din prisma lucrului cu elevii sportivi, știm că aceștia sunt diferiți din punct de vedere motric, intelectual și emoțional.

Dacă nu există coeziune, relație de empatie, de respect reciproc, există posibilitatea interpretării greșite a mesajului de către sportiv, lucru care poate afecta serios capacitatea de performanață al colectivului, a echipei, creeând tensiuni și distrăgând atenția de la principalele obiective.

S-a demonstrat că folosirea expresilor pozitive de către profesor în cadrul antrenamentului, al unei competiții, oferă un randament crescut, permițându-i sportivului să ia o "gură de aer" și să își analizeze proprile greșeli sau erori de execuție.

Prin expresii gen „Hai că se poate!", „Putem fi mai buni!", „Nu-i nimic, repriza următoare îi batem!", copiii se mobilizează și de multe ori ne surprind pozitiv, ne fac să

plângem sau să râdem în teren alături de ei. Chiar dacă pare ciudat, elevii sportivi plâng, și… de multe ori, mai ales atunci când câștigă.

Toate acestea fac parte din comunicarea verbală, nonverbală, paraverbală, din pedagogie, dar care au o importanță majoră în reușită.

Fața încruntată a profesorului, ochi dați peste cap, semn de dezaprobare din cap și altele, în general au un efect negativ asupra sportivilor. Un semn de aprobare sau o mimică a feței pozitivă din partea antrenorului la momentul potrivit, poate să dea sportivului, pulseul de energie necesar pentru câștigarea unei competiții dacă acesta se află într- un moment critic din punct de vedere psihic.

Corect și bine ar fi să nu uităm și câtă pregătire s-a desfășurat cu acești copii! De exemplu, eu personal, mă gândesc că atunci când am pretenții de a obține un loc fruntaș, ar trebui să mă gândesc la cât am lucrat suplimentar, ce am făcut în plus față de ceilalți profesori sau ce am făcut în plus pentru elevii mei.

O conștientizare corectă a propriilor calități motrice și erori de tehnică și în mod special al propriului organism în combinație cu o dorință mare și echilibrată de performanață, poate înlesni foarte mult comunicarea elev-profesor de educație fizică.

Deoarece copilul sportiv este agresat foarte puternic din punct de vedere fizic și psihic pe durata antrenamentelor și a competițiilor în combinație cu alte probleme:

accidentări, probleme de familie, lipsa alimentației, acesta este foarte sensibil.

Cineva spunea că „antrenorul de cele mai multe ori va deveni un punct de echilibru și în viața personală a sportivului, formându-se relații la fel de apropiate ca într-o familie normală și că de multe ori „performanța începe din vestiar”.

Din aceste motive am putea spune că „proful” de sport este obligat să aibă o capacitate de înțelegere și exprimare mult superioară sportivului. Toată lumea a auzit de antrenorii care își abuzează sportivii psihic prin expresii „nu ai fost bun de nimic”, „bă, faci și tu ceva astăzi ?”, acest gen de abuz este dezastruos pe termen lung, lăsând aproape inevitabil sportivul cu sechele, prin urmare influențându-i capacitatea de efort, dorința de sacrificiu, ajungându-se în cazuri mai extreme până la abandonarea sportului școlar și mai târziu de performanță. În sportul de performanță am putea spune că formularea unei critici, trebuie dusă până la gradul de artă, de a fi capabil de a formula o critică complexă, dar exprimată într-un mod foarte simplistic pentru a se evita, după cum am menționat mai sus, confuzii în cadrul colectivului de lucru (antrenor, profesor, director etc.).

Majoritatea copiilor pornesc cu o dorință foarte mare de afirmare, de a câștiga, în orice domeniu, disciplină, lucru care le poate „întuneca” judecata în anumite momente. Din acest motiv, cunoașterea unor elemente de psihologie din partea profesorului poate ajuta la „cizelarea” acestor sentimente prin implementarea unor principii de morală, de fair-play. În țara noastră, problemele de comunicare antrenor- sportiv sunt foarte evidente. Cazurile de certuri între sportiv-antrenori (nu dau exemple, dar cei mai populari sportivi au schimbat antrenorii de 2 ori pe an) ridică audiența multor televiziuni și ziare, deși presa este

răspunzătoare și pentru lansarea sportului la nivelul la care este astăzi.

Ca o concluzie, mai ales pentru profesorii debutanți, am putea spune că o comunicare bună, poate duce la creșterea performanței sportivului sau a colectivului, fiind una din principalele elemente ale performanței și că o bună comunicare profesor-elev sportiv face ca drumul spre înalta performanță să fie mai ușor și plăcut de parcurs.

Prof. Anghelescu Maria-Roberta

Prof. Chițu Vasile

Curiozități despre școală

1. Până la sfârșitul anilor 1800, doar oamenii înstăriți mergeau la școală?

2. Peste 14 miliarde de creioane sunt produse anual, în întreaga lume?

3. În medie, un singur creion poate fi ascuțit de 17 ori și scrie până la 45.000 de cuvinte?

4. Creioanele pot scrie și în spațiu, în apă sau cu susul în jos?

5. Guma de șters a fost adăugată creioanelor, începând cu anul 1858?

6. Înainte de a apărea guma de șters, oamenii utilizau miezul de pâine ca să șteargă urmele de creion?

7. 2,4% dintre copiii din întreaga lume suferă de Didaskaleinophobia? Aceasta reprezintă teama de a merge la școală.

8. În fiecare an, în întreaga lume, peste 78,8 milioane de copii, adolescenți și adulți se înscriu la școală?

9. 67% dintre copii declară că le place la școală?

10. Cea mai mare școală din lume, din punct de vedere al numărului de elevi, este City Montessori din Lucknow, India? Aceasta are mai mult de 32.000 de elevi.

11. Copiii ruși încep școala întotdeauna pe 12 septembrie? Indiferent că e zi de weekend sau sărbătoare… aceasta este cunoscută printre ei ca „Ziua Cunoștințelor” și marchează atât prima zi a școlii, cât și începutul toamnei.

12. Copiii japonezi nu sunt însoțiți de părinți în prima zi de școală? Se așteaptă ca aceștia să meargă singuri. De asemenea, aceștia mereu își aduc mâncare de acasă, frumos ambalată. Este deja un obicei pentru bunici să cumpere geanta de școală a copiilor, numită *randoseru*.

13. În România, prima Școală Românească a fost deschisă în anul 1495? Aceasta se afla în interiorul curții Bisericii „Sfântul Nicolae” din cartierul istoric Șcheii Brașovului.

(http://kidsout.ro/editoriale/stiati-ca/stiati-ca-scoala-jurul-lumii/)

Cuprins

Cenaclul literar „Daniel Drăgan”.....3
A venit primăvara.....3
Primăvara, anotimpul voioșiei.....4
Primăvară de basm.....5
Venirea anotimpului frumos.....6
Sosirea primăverii.....7
Primăvara.....8
„Criza lalelelor”.....9
În lumea numeralului… 11
La munte.....11
Ziua concursului.....11
Dispariția tortului.....12
Pledoarie pentru dascăli.....13
Micul pilot.....13
Experiența mea în Anglia.....14
Talente printre pitici.....15
Mama, cuvântul cel mai drag.....15
Ființe dragi.....18
Tata, cea mai dragă ființă.....18
Sora mea.....19
Bunicul meu.....19
Mama.....20
Prietena mea, Alina.....20
Și totuși, mâine este 23 martie.....22
„Ei vor să mor, dar eu… nu mă las!”.....23
„Roza Vânturilor” – Ediţia I, 2018.....25
O săptămână cu totul altfel.....26
Comunicarea sportivă.....27
Curiozități despre școală.....30

Glodenisme
Umor de la sursă

Unul dintre cei mai mari bețivi din comună, Mitriță Popescu, care și beat și treaz vorbea singur, iese într-o zi din cârciumă de la nea Ion și, neputând să se mai țină pe picioare, cade pe peluza de iarbă din fața bufetului. Încearcă de mai multe ori să se ridice, dar fără succes. Un grup de tineri, aflat în preajmă, începe galeria:

- Hopa, hai Mitriță, mărișor, sus!

La care Mitriță, ajuns în genunchi și învârtindu-se lent, precum un titirez, exclamă:

- Mai încerc o dată. Dacă nu mă scol nici acum, plec acasă!

Profesor Liviu Stoica

Revista *La steaua…*

Profesori coordonatori: Ioana Savu, Cosmina Radu, Roberta Anghelescu, Mihaela Mărculescu

ISSN 2069 - 8372

ISSN-L = 2069 – 8372